

ΑΝΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝΑΙΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΕ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ, 1992. ΑΡΙΘ. 299

Συνδρο. ἔτησ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Εἰς οὐδένα, κλήν τῶν τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

Ἐξωτερικῆ φρε. 2.

Ἐν ἑαυτῷ Σταδίον ἀριθ. 26.

ΠΙΣΤΗΣ, ΕΛΠΙΣ, ΑΓΑΠΗ.

(Ἐν ἐπεισοδίον).

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἡ ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ἦτο μίαν πολὺ ψυχρὰ ἡμέρα. Ἀπασαί αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἐρημοὶ ἀνθρώπων ἐκτὸς τῆς λεωφόρου, ἣτις ἐκτείνεται πρὸς μεσημέριαν τοῦ Σικουάνα, καὶ τῆς μικρᾶς στενῆς ὁδοῦ Μαζαρίνη, ὅπου δὲν ἦσαν οὐδὲ μία δωδεκάς ἀνθρώπων. Οἱ ὄλγιοι, οἵτινες ἦσαν, δὲν εἶδον καμμίαν προσοχὴν εἰς ἓνα ὑψηλὸν γέροντα, ὅστις ἐβάδιζε μετὰ μεγάλου κόπου, καὶ ὅστις μὴ ἔχων δύναμιν νὰ προχωρῇ πάντοτε, ἴστατο κατὰ διαλείμματα πρὸς ἀνάπαυσιν, στηριζόμενος ἐπάνω εἰς στερεὰν ράβδον, πιέζων μὲ τὸν ἀριστερὸν αὐτοῦ βραχίονα ἐπιμηκῆς τι πράγμα, ὅπερ ἦτο περιτετυλιγμένον εἰς τι περικλιμένον βαμβακερὸν μανδύλιον. Ἐκτὸς δὲ τῆς σωματικῆς αὐτοῦ ἀδυναμίας ἦτο ἐνδεδυμένος μὲ ἀκατάλληλα καὶ ἀνεπαρκῆ διὰ τὸν χειμῶνα ἐνδύματα.

Ὅταν ὁ γέρων ἐφθασεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἐστάθη διὰ μίαν στιγμὴν, ὡς νὰ ἦτο ἀναποφασιστος, τί νὰ πράξῃ, μετὰ ταῦτα ἐπέρασε τὴν λίμνην τῶν τεχνῶν, χωρὶς νὰ βλέπῃ οὔτε πρὸς τὰ δεξιὰ οὔτε πρὸς τὰ ἀριστερά. Βισελθὼν δὲ διὰ τῆς μεσημβρινῆς πύλης, ἐπροχώρησε διὰ τῆς θέσεως Καρρουσέλ καὶ τῶν δασωδῶν μερῶν, ἅτινα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐχώριζον τὰ Τουίλερῆ ἀπὸ τὸ βασιλικὸν παλάτιον καὶ τέλος εὐρέθη εἰς τὸ κέντρον τῶν ὠραίων Παρισίων.

Ζαλισθεὶς ἴσως ἀπὸ τὰ φῶτα, καὶ τὸν θόρυβον τοῦ πλήθους, περιήρχετο τοὺς κήπους, χωρὶς νὰ κάμῃ ἀπόφασιν τινα ἐκ φόβου ἢ ἀδυναμίας. Ἐπὶ τέλους ὁμῶς ἐστάθη εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Πηγῆς ὑποκάτω μιᾶς ἐυλίνης σκέπης εἰς τὴν γωνίαν τῆς πολυσυχάζομενης ἐκείνης διαβάσεως, καὶ ἐστηρίχθη στερεῶς εἰς τὸν τοῖχον, ἀποθέσας δὲ τὴν ράβδον πλησίον τοῦ ἤρχισε νὰ ἀνοίγῃ τὸ δῆμα, ὅπερ ἔφερεν εἰς τὴν ἀριστερὰν μασχάλην, καὶ ὅπερ περιεῖχεν ἐν βιολίον καὶ τὸ δοξάρι του. Ἐξετάσας τὰ χορδὰς τοῦ βιολίου ἐδίπλωσε προσεκτικῶς τὸ μανδύλιόν του ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τὸν ἀριστερὸν αὐτοῦ ὄμων καὶ ἤρχισε νὰ τονίζῃ

τὸ ὄργανόν του. Ἀλλὰ ἐκ τοῦς πρώτους τόνους τῆς λυπηρᾶς καὶ αἰσθηματικῆς ἐκφράσεως, τοὺς ὁποίους ἤρχισε νὰ παίζῃ ὁ πτωχὸς γέρων, ἔστη ἐκπληκτος, ἰδὼν δύο νέους ἀναιδεῖς, τοὺς ὁποίους ὁ ἦχος ἐφείλκυσεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν νὰ τὸν περιπαίλουν διαφοροτρόπως χωρὶς νὰ σέβωνται οὐδ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν του. Ὁ τρόπος τῶν νέων τὸν ἔκαμε νὰ παύσῃ, καθήσας δὲ ἔθεσεν εἰς τὰ γόνατα τὸ βιολί του καὶ ἐψιθύρισε μόνος του: «Μέγιστε Θεέ! δὲν δύναμαι πλέον νὰ παίζω,» μὴ δυνάμενος τί περισσότερο νὰ εἴπῃ ἐκ λύπης ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ γέρων ἔμενον εἰς τὴν στάσιν ἐκείνην ἐπὶ τινα λεπτά, ἐνῶ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς διαβάσεως εἰσῆρχετο μία συντροφία ἀπὸ τρεῖς νέους, οἵτινες ἦσαν εὐθῦμοι. Οὗτοι δὲν εἶδον τὸν γέρω βιολιστὴν, διότι εἰς ἀπὸ αὐτοὺς προσέκρουσεν εἰς τὸν τευτωμένον πῶδα του καὶ τοῦ δευτέρου ἔπεσε τὸ καπέλον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ ὁ τρίτος ὑπεχώρησεν ἐκπεπληγμένος καθὼς ὁ γέρων ἠγέθη ὑπερφάνως, ἀλλὰ ἄνευ προθυμίας, εἰς τοὺς πόδας του.

«Λυπούμεθα, κύριε, καὶ νὰ μᾶς συγχωρήσῃς, ἀλλὰ δὲν σε εἶδομεν. Ἐλπίζω ὅτι δὲν σε ἐβλάψαμεν!» εἶπεν ὁ τελευταῖος.

«Ὁχι, δὲν με ἐβλάψατε, ἀπεκρίθη ὁ γέρων, ἀλλ' ἐνῶ ὁ ὁμιλήσας ἐσκυψε νὰ πάρῃ τὸ καπέλον του εἶδε τὸ ὄργανον, ὅπερ ἦτο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ γέροντος.»

«Ἐἶθε μουσικὸς, κύριε; εἶπεν ἐκεῖνος μετ' εὐπροσηγορίας.

— Ἐμῆν μίαν φορὰν τοιοῦτος, εἶπεν ὁ γέρων μετ' ἀναστεναγμοῦ, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἔρρεον εἰς τὰς ἐρρυτιδωμένας παρεΐάς του, ἅτινα ἰδόντες οἱ τρεῖς νέοι ἤλθον πλησιέστερον εἰς αὐτόν. «Τί τρέχει;» ἠρώτησαν ἅπαντες διὰ μιᾶς, «Μήπως εἶσθαι ἀσθενής, καὶ δυνάμεθα νὰ σὲ βοηθήσωμεν εἰς τι;»

Διὰ μίαν στιγμὴν ὁ γέρων ἦτο σιωπηλός, ἀλλ' εἰπεῖτα βλέψας πρὸς αὐτοὺς μὲ ἐν βλέμμα, ὅπερ θὰ ἀνέλυε μίαν λιθίνην καρδίαν, ἐξέθετο τὸ καπέλον του πρὸς αὐτούς. «Δοσατέ μοι τίποτε χάριν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ» ἐψιθύρισεν ἠπίως. «Δὲν δύναμαι πλέον νὰ κερδίζω τὸν ἄρτον μου μὲ τὸ βιολί μου, οἱ

δάκτυλοι μου ἐσκληρύνθησαν, καὶ ἡ κόρη μου ἀποθνήσκει ἀπὸ φθίσιν καὶ ἀνέχειαν.»

Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ νέοι δὲν ὤμλουν πλέον, ἀλλὰ μίᾳ σύγχυσις περιεγράφετο εἰς τὰ πρόσωπά των, καὶ κατὰ πρώτην φοράν, ἴσως εἰς τὴν ζωὴν των ἠσχύνθησαν ὅτι ἦσαν πτωχοί, διότι καὶ οἱ τρεῖς ὄμοῦ δὲν ἠδύναντο νὰ βοηθήσωσι τὸν γέροντα μὲ τὰ χρήματα, ἅτινα εἶχον. Αὐτοὶ ἐκύταλον ὁ εἰς τὸν ἄλλον διὰ τινα λεπτά, ἔπειτα εἰς ἕξ αὐτῶν εἶπεν.

«Δεκαεὶ πεντάρες εἶναι τίποτε, φίλοι, χρειάζομεθα περισσότερα, πολὺ περισσότερα παρ' ὅ,τι ἔχομεν διὰ νὰ ἀνακουφίσωμεν τὸν συντεχνίτην μας. Ἀπαιτεῖται ἐργασία, καὶ συνεργασία πρὸς ἐπιτυχίαν τούτου. Σὺ Ἀδὲλφε, λάβε τὸ βιολίον καὶ συνάδευσε τὸν Γουστάδον, ἐνῶ ἐγὼ θὰ περιφέρωμαι μὲ τὸ καπέλον.»

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ αἱ προετοιμασίαι ἔγειναν διὰ νὰ ἐκτελέσωσι τὸ σχέδιόν των: ἀνέστρεψαν τοὺς γακκάδας τῶν ἐπανωφορίων των, ἀφῆκαν τὰ μαλλιά των νὰ πέσωσιν εἰς τὰ πρόσωπά των διὰ νὰ σκεπάζωσιν αὐτά, καὶ διὰ νὰ κάμωσι τὴν ἀνακάλυψιν μᾶλλον δύσκολον, ἔστρεψαν τὸν γύρον τῶν καπέλων των πρὸς τὰ κάτω διὰ νὰ σκεπάσωσι τοὺς ὀφθαλμούς των. Ἐπειτα ὁ νέος, ὅστις ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κινήματος, δίδει τὸ σημεῖον διὰ νὰ προχωρήσωσιν.

«Εἶναι χριστογέννηνα, Ἀδὲλφε,» εἶπεν αὐτὸς, «καὶ ἐνθυμήθητι θεὸς εἰς ταύτην τὴν πράξιν ὁ Παντοδύναμος ἡμπορεῖ νὰ ἦναι εἰς τὸ ἀκροατήριον. Διὰ τοῦτο παῖζε ὅσον ἡμπορεῖς καλλίτερα.»

Καὶ ὁ Ἀδὲλφος παίζει κάλλιστα, βεβαίως, διότι μόλις ἤρχισε νὰ παίξῃ τὸ καρναβάλι τῆς Βενετίας· κατὰ ῥάθυρα περίε ἤρχισαν νὰ ἀνοίγουν καὶ νὰ παρουσιάζουν προθύμως ἀκροατάς, οἱ δὲ διαβάται ἴσταντο ἅμα ἐφθانون εἰς τὸ μέρος, ὅπου ὁ Ἀδὲλφος ἔπαιζε, καὶ τὸν περιεκύκλουν. Ὅταν δὲ ἔπαυε νὰ παίξῃ, τὸν ἐπεδοκίμαζον μετὰ πατάγου, ἐνῶ τὸ καπέλον τοῦ γέροντος ὅπερ ἦτο τεθειμένον πηλοσὸν εἰς τὸν στύλον τοῦ φαναρίου ἐγέμιζε ταχέως ὅχι μόνον ἀπὸ χάλκινα νομίσματα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀργυρά.

Οἱ τρεῖς νέοι προσεπάθουν νὰ τηρήσωσι τὴν διέγερσιν τοῦ λαοῦ, διὰ τοῦτο ἀμέσως τὸ βιολί ἤρχισε πάλιν νὰ παίξῃ, ἀλλὰ τὴν φοράν ταύτην συνάδευσεν αὐτὸ μίᾳ θαυμασίως γλυκείᾳ συμμετρικῇ καὶ καθαρᾷ φωνῇ—ἡ φωνὴ τοῦ Γουστάδου, ὅστις ἐτραγῶδει τὴν προσοφιλεῖν Κιβαντίναν ἀπὸ τὸ «τῆς κυρίας Βλάνε» μὲ τόσῃν γλυκύτητι, ὥστε κατεγώητευσεν τοὺς ἀκροατάς. Ἐν τῷ μεταξύ τὸ ἀκροατήριον ἔγεινεν ἀσυνήθως μέγα, καὶ ὅταν ὁ ἀοιδὸς ἔπαυσε νὰ ψάλλῃ, τὸ χρῆμα ἔπιπτεν ὡς βροχὴ, εἰς τὸ καπέλον τοῦ γέροντος. Ὁ ἐνεργῶν ὡς ὀδηγὸς τῆς συντροφίας δὲν εἶχε νὰ κάμῃ ἄλλο τι εἰμὴ νὰ τὸ συνάξῃ. Ἄλλ' αὐτὸς ἦτο ἀποφασισμένος ὅπως ὁ θεριστὸς γελῆναι καλός, καὶ σκεπάζων τὸ πρόσωπόν του ὅσον ἦτο δυνατόν διὰ νὰ μὴ ἀναγνωρίζηται ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἐηκολούθει νὰ σὺλλέγῃ τὰ χρήματα.

«Ἐν ἄσμα ἀκόμη,» ἐπιθύρουν εἰς τοὺς συντρόφους του, καὶ ἔπειτα τελειώνομεν. Ἄς τραγῶδησωμεν τὸ τρίφωνον τοῦ Saillanne Zell, καὶ ἄς ἐνθυμώμεθα ὅτι ἄδομεν ἐκτός τοῦ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Ὁδείου.

Ὅτῳ τὸ ἔργον των ἐτέλειωσε, καὶ τὸ πλῆθος βραδέως ἀπῆλθεν—ὅχι βεβαίως ἀνευ παρατηρήσεων τίνας νὰ ἦσαν οἱ νέοι ἐκεῖνοι. «Αὐτοὶ δὲν εἶναι διὰ νὰ παίξουν εἰς τοὺς δρόμους,» διότι αἱ φωναὶ αὐτῶν εἶναι πολὺ ἀνθηραὶ διὰ τοιαύτην ἐργασίαν.» Ἄλλοι

εἶπον «Βεβαίως αὐτοὶ δὲν εἶναι διὰ νὰ παίξουν εἰς τοὺς δρόμους, αὐτοὶ ἐπραξαν τοῦτο διὰ νὰ μαζεύσωσιν τίποτε, ἢ ἴσως εὐρίσκοντο εἰς δυσκόλους περιστάσεις καὶ ἐχρειάζοντο μίαν καλὴν ποσότητα χρημάτων διὰ τὸ γέμισμα τῶν Χριστογέννων.» Καλὰ, τὸ ἀπέκτισαν! εἶπε τρίτος, «Ἐκεῖνο τὸ καπέλο περιεχέει μεγαλύτεραν ποσότητα χρημάτων παρ' ὅτι ἡμεῖς νομίζαμεν εἶδον δύο κυρίους, οἵτινες ἔρριψαν χρυσοῦν νόμισμα ἕκαστος.»

Τὸ τοιοῦτον ἦτο ἀληθές, τὸ καπέλον περιεχεῖ μίαν σχετικῶς μεγάλην ποσότητα χρημάτων, οἱ πλούσιοι καὶ οἱ διακριτικοὶ μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν δὲν ἐσκέφθησαν νὰ ἐρωτήσωσι περὶ τῶν κεκρυμμένων ἐλατηρίων τῆς ἐδῶς νέας διασκεδάσεως, ἀλλ' ἁπλῶς πρὸς μαρτυρίαν τῆς ἐπιδόκιμασίας των εἶδον χρήματα ἀφειδῶς, καὶ ὅταν ἤνοιξε μὲ τρέμοντα τρόπον διὰ νὰ λάβῃ τὰ περιεχόμενα εἰς τὸ καπέλον του, ὁ γέρον ἔστη ἀφωνος ἀπὸ ἐκπληξίν καὶ χαρὰν, καὶ ἀναψεύσας εἶπε:

«Τὰ ὄνομάτ' αὐτῶν, δόσατέ μοι τὰ ὄνομάτ' αὐτῶν, ὅπως εὐλογῶ αὐτὰ ὅταν ἀποθάνω, καὶ ὅπως ἡ κόρη μου μνημονεύῃ αὐτὰ ὅταν προσεύχηται.»

«Τὸ ὄνομά μου εἶναι Πιστις,» εἶπεν ὁ πρῶτος νέος.

«Τὸ ὄνομά μου εἶναι Ἐλπίς,» εἶπεν ὁ δεύτερος.

«Τὸ ὄνομά μου εἶναι Ἀγάπη,» εἶπεν ὁ τρίτος, ὅστις ἀπέβλεπεν εἰς τὴν οικονομικὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεως.

«Καὶ σεις δὲν ἠξεύρετε οὐδὲ τὸ ὄνομά μου,» εἶπεν ὁ γέρον μὲ λυγμόν. «Ἠμποροῦσα νὰ ἦμαι ὁ πλέον ἀπατεῶν, τὸ ὄνομά μου εἶναι Τόσπνερ, εἶμαι ἕξ Ἀλσατίας, καὶ ἐπὶ δέκα ἔτη διηύθυνα τὴν ὀρχήστραν τῆς ἑπερας ἐν Στρασβούργῳ. Ἄφ' ὅτου δὲ ἀφῆκα τὴν πατρίαν χώραν ἐδουλόγησα. Σεις ἐώσατε τὴν ζωὴν μου καθὼς καὶ τὴν ζωὴν τῆς κόρης μου, διότι χάριν εἰς τὴν συμπάθειάν σας θὰ δυνήθωμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πατρίδα μας. Ἡ κόρη μου θὰ ἀναλάβῃ ἐκ τῆς ἀσθενείας τῆς ἐν τῇ πατρίδι τῆς, καὶ ἐγὼ μετὰ ὑμῶν ἐκεῖνων, τοὺς ὁποίους γνωρίζω, θὰ εὖρω θέσιν νὰ διδάσκω ἐκεῖνην, ὅπερ δὲν δύναμαι πλέον νὰ μετέρχωμαι. Ἀλλὰ σὰς λέγω ὅτι σεις θὰ εἰσθε μεγάλοι μεταξὺ τῶν μεγίστων, ὅταν ἐγὼ ἀπέλθω τοῦ κόσμου!»

«Ἀμήν,» εἶπον οἱ τρεῖς νέοι, ὀδηγούντες τὸν γέροντα μουσικόν εἰς τὸν δρόμον καὶ ἀποχαιρετοῦντες αὐτὸν διὰ τελευταίαν φοράν.

Ἄλλὰ μὲ ὅλον τὸν κόπον, ὅπερ ἔκαμον διὰ νὰ κρυφθῶσι, αὐτοὶ ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τινος ἐκ τοῦ πλῆθους, ὅστις διηγεῖται τὸ ἀνέκδοτον.

Τὸ ὄνομα τοῦ νέου βιολιστοῦ ἦτο Ἀδὲλφος Χέρμαν, τοῦ τενόρου ἦτο Γουστάδος Ρόγγερ, καὶ τοῦ ἐφευρέτου τῆς διασκεδάσεως Κάρλος Γουνόδ.

Ἡ προφητεία τοῦ γέροντος ἐξεπληρώθη κατὰ γράμμα. Οἱ τρεῖς οὗτοι κατατάττονται μεταξὺ τῶν μεγίστων ἐρασιτεχνῶν.

ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΤΟΙΜΟΣ.

Ὁ Σουάροφ, ὁ μέγιστος στρατηλάτης τῆς Ῥωσσίας ἦτο ἄνθρωπος μικρὸσωμος καὶ ἀσημῶς εἰς πᾶν ἄλλο πρᾶγμα ἐκτός τῆς ἰσχυρᾶς δυνάμεως τοῦ νοῦς καὶ τοῦ χαρακτήρος του.

Εἰς τὴν νεότητά του ἦτο ἀσθενικός, ἀλλ' ἔγε-

νετο νεαρώδης διά τῆς χρήσεως τῆς ψυχολοσίας καὶ τῆς ἀπλῆς διαίτης. Πολλοὶ λεκάναι ψυχροῦ ὕδατος ἐρρίπτοντο ἐπὶ τὸ σῶμά του καθ' ἑκάστην πρωΐαν, εἰς τὴν τράπεζάν του ἐπεκράτει μεγάλη λιττότης.

Περιοφρόνει τὰ ἰνδύματα καὶ ἠδύνετο γυμνάζων τοὺς στρατιώτας του μὲ μόνα τὰ ὑποκάμισσά των καὶ ἐνίοτε μὲ τὰς περικνημίδας των κατεβασμένας μέχρι τῶν ἀστραγάλων.

Συχνάκις ἐγείρετο καὶ περιήρχετο ἐφιππος κατὰ τὸ μεσονύκτιον, ἔχαιρέτα δὲ προσηέστατα τὸν στρατιώτην, τὸν ὁποῖον ἤθελεν ἀπαντήσῃ, πρῶτον ὡς σημεῖον εὐαρεσκείας διὰ τὴν ἔγερσίν του.

Διαρκούντος τοῦ πρώτου Πολωνικοῦ πολέμου εἶχε ἑώσει διαταγὰς διὰ μίαν προσβολὴν κατὰ τὴν ὄραν τῆς ἀλεκτροφωνίας· κατάσκοπος δὲ τις ἔφερε τὴν εἶδησιν εἰς τὸν ἔχθρὸν, ὅστις μὲν περιμένει αὐτὸν εἰμὴ περὶ τὰ χαράγματα δὲν ἔλαβε καμμίαν προφύλαξιν κατὰ τὰς πρώτας ὥρας τῆς νυκτός. Ὁ Σουάροφ ὑποκτευθεὶς προδοσίαν, περὶ τὴν 11^{ην} τῆς νυκτός, ἐπιμήθη τὴν φωνὴν τοῦ πετινοῦ καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἄπας ὁ στρατὸς ἦτο ἐπὶ ποδός, — ἐπιπέσας δὲ κατὰ τοῦ ἀνετοίμου ἔχθρου, τὸν κατετρόπωσεν.

Εἰς τὴν σκληραγωγίαν ἐμιμείτο τὸν Ἀγνησίλαον. Ὅτε δὲ ἠρωτήθη, ποτέ, ἂν ἐξεδυετο τὴν νύκτα, ἀπεκρίθη — «Ὅχι — ἀλλ' ὅταν αἰσθάνωμαι κωθρότητα καὶ θέλω νὰ ἔχω ἀναπαυτικὸν ὕπνον, ἰκβάλλω τὸ ἐν τῶν σκιρουϊῶν μου ! »

ΔΙΑ ΠΟΙΩΝ ΜΕΣΩΝ Ο ΘΕΟΣ
ΛΑΛΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ.

- Διὰ τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ του. (Ἐβρ. α'. 2.)
- Διὰ τῆς φωνῆς τοῦ Λόγου του, τῆς Γραφῆς. (Ἠσα. νε'. 11.)
- Διὰ τῆς φωνῆς τῶν ὑπηρετῶν του, των κηρύκων καὶ διδασκάλων τῆς Γραφῆς. (Α'. Κορινθ. α'. 17, 18.)
- Διὰ τῆς φωνῆς τῆς συνειδήσεως. (Ψαλ. ιδ' 37—39.)
- Διὰ τῆς φωνῆς τῆς ἱστορίας. (Κορινθ. Γ'. 1—11.)
- Διὰ τῆς φωνῆς τῆς σιωπῆς (Ψαλ. μς'. 10.)
- Διὰ τῆς φωνῆς ἐνὸς ὕμνου (Ψαλ. μ'. 3—11ράξ 1ς'. 25.)
- Διὰ τῆς φωνῆς κριδίων. (Ματθ. κά. 16.)
- Διὰ ἐπιστολῶν παρὰ φίλων. (Β'. Κορινθ. Γ'. 10.)
- Διὰ τῆς ζωῆς τῶν αγαθῶν ἀνθρώπων. (Ἐβρ. ιά.)
- Διὰ τῆς Προνοίας του. (Ψαλμ. λς'. 23.)
- Διὰ τῆς φωνῆς τοῦ Πνεύματός του. (Ἰωάν. ις'. 13—Αποκάλ. κβ'. 17.)

«Λάλει Κύριε, διότι ὁ δούλός σου ἀκούει.»

— Ὁ σοφὸς Ἰακώβ ἐλάθησεν ποτε εἰς τὴν θυραν τῆς οἰκίας του, ὅτε τρεῖς υἱοὶ διήλθον θροναίως πληροὶ του. Τίνας κατόκιν τρέχει, τέκνα μου; ἠρώτησεν αὐτοὺς ὁ Χασάν.

— Ἐγὼ εἶπεν ὁ πρῶτος τρέχω κατόκιν τῆς ἠδονῆς.

— Καὶ ἐγὼ εἶπεν ὁ δεύτερος ἐπιχρῶ τὰ πλούτη, διότι ἡ ἠδονὴ δύναται νὰ εὐρεθῇ μόνον εἰς τὰ πλούτη.

— Καὶ σὺ παῖδι μου; ἠρώτησεν τὸν τρίτον.

— Ἐγὼ εἶπα μετριοφρόνως ὁ τρίτος, τρέχω κατόκιν τοῦ καθήκοντος. Ταῦτα εἰκόνας ἐξηκολούθησεν ἕκαστος τὴν ἰδίαν του ὁδόν.

Μετὰ τινα ἔτη ὁ Χασάν ταξειδεύων ἀπῆλθης τρεῖς ἀνθρώπους. Πλησιάζας δὲ τὸν γεροντότερον ἐξ αὐτῶν, Μολ φαίνεται, εἰς εἶπεν, ὅτι σὺ ἦσθ ὁ νέος ὅστις ἔτρεχες κατόκιν τῆς ἠδονῆς πρὸ τινῶν ἐτῶν. Τὴν ἐκρόφθασες;

— Ὅχι, πάτερ, — ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος. Ἡ ἠδονὴ δὲν εἶναι εἰμὴ φάντασμα, τὸ ὁποῖον φεύγει καθ' ὅσον τὴν πλησιάζεις τις.

Αὐποθεῖται ὅτι δὲν ἠκολούθησας τὴν ὀρθὴν ὁδὸν υἱέ μου, εἶπεν ὁ Χασάν.

— Καὶ σὺ τέκνον μου, τί ἔκαμα; ἐπέτυχες ἐκείνο κατόκιν τοῦ ὁποίου ἔτρεχες; ἠρώτησε τὸν δεύτερον.

— Καὶ ἡ ἠδονὴ δὲν εἶναι εἰς τὰ πλούτη! ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

— Καὶ σὺ υἱέ μου, εἶπεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν νεώτερον;

— Ἐνῶ ἐπιρριπτόμην μὲ τὸ καθήκον, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ἡ Εὐχαρίστησις ἰσάδιζε πάντοτε παρὰ τὸ πλεῖστον μου.

— Ὅπως ἔχει πάντοτε, εἶπεν ὁ γέρον φιλόσοφος. Ἡ ἠδονὴ, τὴν ὁποῖαν ἐπιζητοῦσι τόσοι, ποτὲ δὲν καταφάνεται. Μόνον δὲ τὴν σκιάν της συλλαμβάνουσιν οἱ ἐπιδιώκοντες αὐτήν. Αὐτὴ συμβαδίζει πάντοτε μὲ τὸ καθήκον, ὅσοι δὲ κάμνουναι τὸ καθήκον σὺντροπὸν των, ἔχουσι συνάμα καὶ αὐτὴν σὺντροπὸν αὐτῶν.

ΦΕΝΑΚΗ (ΠΕΡΟΥΚΑ)

Τὸ ὄνομα φενάκη ἐδόθη εἰς τὰ ψεύτικα μαλλιά, τὰ ὁποῖα κατ' ἀρχάς μὲν μετεχειρίζοντο οἱ φαλακροί, κατόκιν δὲ καὶ οἱ μὴ τοιοῦτοι κατὰ τὸν συρμόν.

Αἱ φενάκαι ἦσαν ἐν χροῖατι ἐξ αὐτῶν τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ὡς τοῦτο φαίνεται εἰς τινὰς τῶν Αἰγυπτιακῶν μνημείων, καὶ εἰς τὰ ἀνάγλυφα τὰ ἀνακαλυφθέντα εἰς τὰ ἱερεῖα τῆς Νινευῆ.

Κατὰ τὸν 16^{ον} μ. Χριστὸν αἰῶνα ὁ συρμὸς τοῦ φορεῖν ψευδῆ μαλλιά κατέστη γενικὸς μεταξὺ τῶν κυριῶν τῆς Εὐρώπης. Λέγεται δὲ ὅτι ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ ἦτο κάτοχος οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν 80 τοιοῦτων φενάκων διαφόρου εἶδους! Ἡ δὲ Μαρία τῆς Σκωτίας ἐσυνειδίκε καθ' ὅλην τὴν ζωὴν της νὰ φέρῃ κοκίλλας φενάκας.

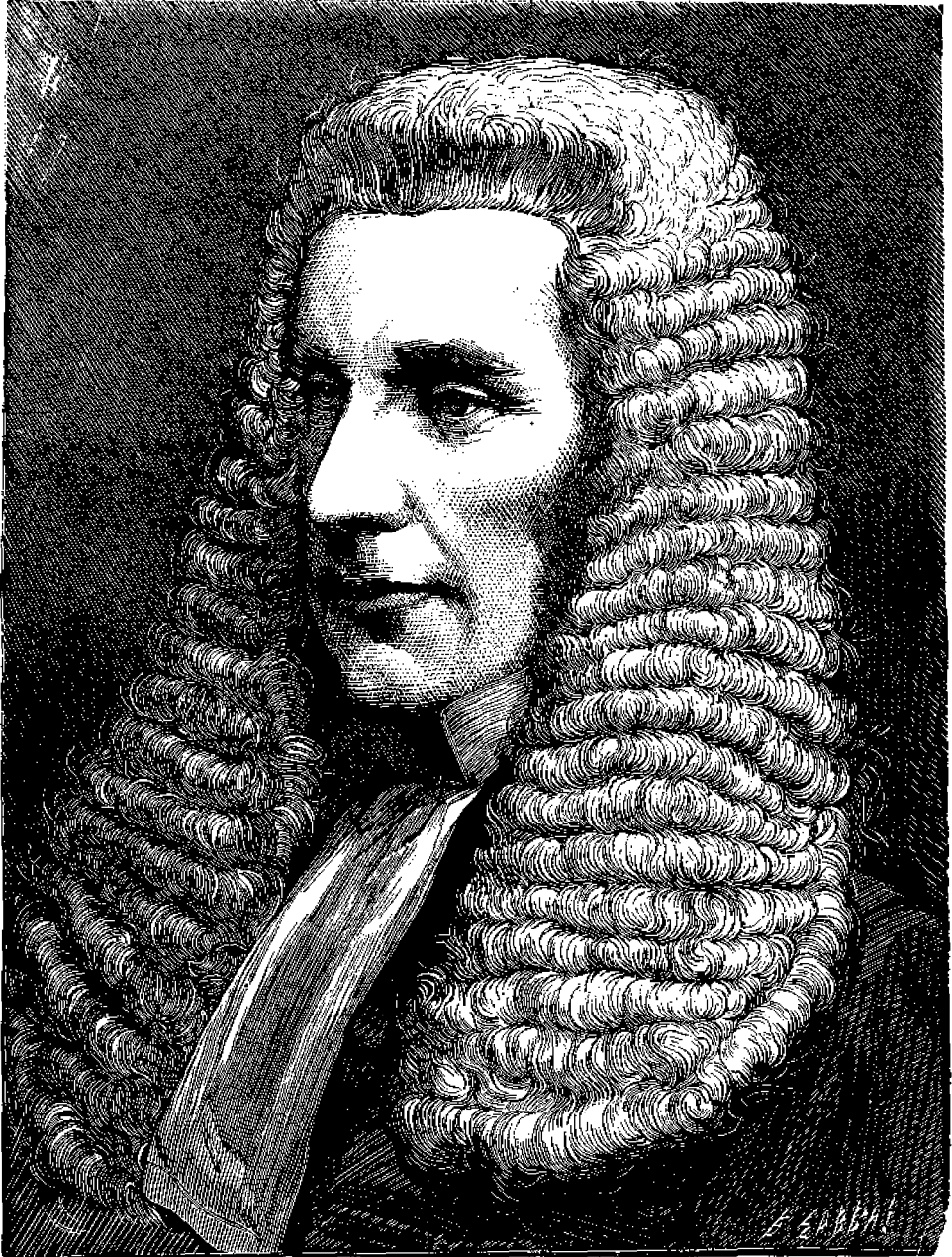
Κατὰ 17^{ον} ὅμως αἰῶνα εἰς τὴν φενάκην ἐδόθη ἄλλη σημασία. Ἀντὶ δὲ νὰ χρησιμεύῃ πρὸς κάλυψιν τῶν φυσικῶν ἐλαττωμάτων ἢ πρὸς ἐξωραϊσμόν, ἐχρησίμευεν ὡς διακριτικὸν σημεῖον στολής. Ὡς τοιοῦτον δὲ διακριτικὸν σημεῖον ἐφερεν αὐτὴν κατὰ πρῶτον Λουδοβίκος ὁ 18^{ος} ὅταν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἔπεσαν. Ἀλλ' ὁ διάδοχος αὐτοῦ Λουδοβίκος ὁ 14^{ος} δὲν ἠσπάσθη τὴν συνήθειαν τοῦ πατρὸς του μέχρι τοῦ 1673. Εἰς δὲ τὴν ἐποχὴν Καρόλου τοῦ 2^{ου} τὸ φέρειν φενάκην κατήνησε γενικὴ ἔξις. Κατὰ μικρὸν ὅμως τὸ ἔθος τοῦτο ἤορισεν νὰ παραιτηθῆται καὶ

ἤδη ἐν Ἀγγλίᾳ περιορίζεται μόνον εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον, τοῦ δικηγορικοῦ συμπεριλαμβανομένου, καὶ τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστάνει ἓνα τῶν δια-

δοσῶν ἀνήλθεν εἰς ὑψηλὴν δικαστικὴν θέσιν, τὴν τοῦ Συμβουλίου τῆς Βασιλίσσης καὶ Δικαστοῦ τοῦ Ἀρχιγραμματικοῦ τμήματος, τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου τοῦ δικαστικοῦ κλάδου.

Κατεσκευάζοντο δὲ καὶ κατασκευάζονται εἰ-

Φενάκη (Περόδικα).

σήμων δικαστῶν καὶ δικαστικῶν συγγραφέων τῆς Ἀγγλίας τὸν Σιρ Ἐδουάρδου Φράν, ὅστις ἔζησε κατὰ τὰ μέρη τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐν Ἀγγλίᾳ, εἶναι δὲ ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν Κοινοτήτων,

ὅστις φενάκει ἐκ διαφόρων ὑλικῶν, ὅσων μετάξις, λινάριον καὶ ἰνῶν τινῶν φυτικῶν, αἵτινες ὁμοιάζουσι μεγάλως τὰς ἀνθρωπίνους τρίχας.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ.

Κάθε πρωί δλόχαρο άνοίγει τό σχολείο
Και τά παιδάκια προσκαλεί
Έχει δασκάλισσα καλή
Και ζηλευτό βιβλίο.

Και ποός σκορπίζει τή χαρά
Στά φρόνυμα παιδάκια.

Θά μάθωμεν νά στρέφωμεν στόν Πλάστην τήν
Κι' όλα μέ καθαρή καρδιά [ψυχήν μας
Σ' αυτόν νά στέλλωμεν, παιδιά,
Θερμή τή προσευχή μας.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑ ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗ

Τό σχολείον.

Μας προσκαλεί νά μάθωμεν εκεί πράγματα τόσα
"Όσα μ' άγάπη θά μάς πη
Χαρογελοῦσα, χαρωπή,
Με τή γλυκερά της γλώσσα.

Θά μάθωμεν ποός έκαμε τόν ήλιο, τόν άέρα
Ποός με άμέτρητη σπογγή
Με άνθη στόλισε τή γή,
Με άστρα τόν αιθέρα.

Θά μάθωμεν ποιόν τήν αύγή ήμνούνε τά πουλάκια
Με φτερουγίσματα φαϊδρά.

ΑΧΟΥΡΑ — ΜΑΔΖΑΣ

Μεταξύ τών άρχαίων Άδίων έλατρεύοντο δύο θεότητες, εκ τών οποίων όλα τά άλλα όντα παρήχθησαν — ο Άχούρα — Μάδζας — και ο Άγγρο — Μάνιος. — Ο πρώτος ήτο τό πάνδωρον, πάνδοφον, ζών όν, ή Πνεύμα, τό όποϊον παρήγαγεν όλα όσα ήσαν άγαθά και έράσμιμα, καλά και φωτεινά. Ο δεύτερος ήτο τό σκοτεινόν, και μελανόν Πνεύμα, τό όποϊον άπ' άρχής, υπήρξεν έχθρός του Άχούρα — Μάδζα.
Ο Άχούρα — Μάδζας έθεωρείτο ως δημιουργός

της ζωής, υλικής τε και πνευματικής. Αὐτός ἐποίησε τὰ οὐράνια σώματα, τὴν γῆν, τὸ ὕδωρ και τὰ δένδρα, πάντα τὰ καλά πλάσματα, και πάντα τὰ ἀγαθὰ και ἀληθῆ ὄντα. Αὐτός ἦτο ἀγαθός, ἅγιος, καθαρός, ἀληθής — ὁ ἅγιος Θεός — ὁ ἅγιώτατος — ἡ καθαυτὸ οὐσία τῆς ἀληθείας — τὸ ἄριστον πάντων τῶν ὄντων — ὁ ἀρχηγός τῆς ἀριστείας. Κάτοχος παντὸς ἀγαθοῦ, υγείας, πλοῦτου, ἀρετῆς, σοφίας, ἀθανασίας, ἐξ αὐτοῦ δὲ προήρχοντο πάντα τὰ ἀγαθὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἰς τοὺς εὐσεβεῖς και δικαίους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐχάριζεν οὐ μόνον ἐπιγεγα ἀγαθὰ, ἀλλὰ και πολύτιμα πνευματικὰ δῶρα, ἀλήθειαν, εὐσέβειαν, καλὴν διάνοιαν, και αἰώνιον εὐδαιμονίαν.

Ὅπως δὲ ἀντήμειβε τοὺς ἀγαθοὺς, οὕτως ἐτιμῶρει και τοὺς φαῦλους, και τοῦτο κυρίως ἀνῆκεν εἰς αὐτόν.

Ὁ Ἄγγρο — Μάνιος ἀφ' ἑτέρου ἦτο ὁ αἰτιός και ποιντὴς πάντων τῶν κακῶν, ἀγωνιζόμενος νὰ καταστρέψῃ πᾶν καλόν, τὸ ὁποῖον ὁ Ἄχούρα — Μάδζας εἶχε πράξει, ἢ ἐπραττε. Τὰ φυσικὰ και ἠθικὰ κακὰ ἦσαν εἰς τὴν διδθεσίον του και διέθεθεν αὐτὰ κατά βούλησιν. Ἐξ αὐτοῦ προήρχοντο οἱ δεισμοί, οἱ κεραυνοί, οἱ καταιγίδες, ἡ χάλαρα, οἱ λοιμοί, τὰ ἀγρία θηρία, οἱ φαρμακεροὶ ὄφεις, οἱ ποντικοί, οἱ κῶνωπες — ὅλα ταῦτα ἐπλάσθησαν ὑπ' αὐτοῦ διὰ νὰ βασανίσουν και φονεύουν τοὺς ἀνθρώπους και ἄλληλοσφῶντωνται. Αὐτός ἐπενόησε και εἰσέγαγεν εἰς τὸν κόσμον τὰ ἁμαρτήματα τῆς ἀστείας, τοῦ φόνου, τῆς ἀπιστίας, τῆς ἀνθρωποφαγίας. — Αὐτός ἐγείρει τοὺς πολέμους και τὰς ταραχάς, διεγείρων τοὺς κακοὺς κατά τῶν ἀγαθῶν, και ἀδιακόπως ἀγωνιζόμενος νὰ κάμῃ τὴν κακίαν νὰ ὑπερισχῆρ κατά τῆς ἀρετῆς. — Ἀστυχῶς ὁ Ἄχούρα — Μάδζας οὐδεμίαν εἶχε ἐπ' αὐτοῦ κυριότητα — τὸ μόνον ὅπερ δύναται νὰ πράξῃ εἶναι νὰ προσέξῃ πάντοτε τὸν ἀντίπαλόν του και νὰ ἐπιζητῇ τὴν ἀποτυχίαν και ἥτάντου. Νὰ τὸν νικήσῃ ὅμως κατά κράτος δὲν δύναται, διότι ἐνίοτε και αὐτός ἀποβαίνει νικητής!

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστάνει τὸν ἀγαθὸν Θεὸν Ἄχούρα — Μάδζαν.

Ἡ ΜΑΤΗΡ ΠΡΑΙΟΤΗΣ.

ἡ αὐτοβιογραφία ἐνός ἵππου.
(Ἴδε προηγουμένον φύλλον)
ΚΕΦ. II.

Πρὶν κλείσω τὰ δύο ἐτη, συνέβη κατὰ τι, τὸ ὁποῖον ποτὶ δὲν ἐλησμάνησα. Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς Ἀνοιξέως ἐγινεν ὀλίγη παγωνιά τὴν νύκτα, και λεπτὴ τις ὀμίγη ἐσκάπαζε τοὺς καλλιεργημένους ἀγρούς και τὰ λειβάδια. Ἐγὼ και τὰ ἄλλα κωλάρια ἐδόσκομεν εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀγροῦ, ὅτε ἠκούσαμεν μακρόθεν ἤχον ἱμοιάζοντα μὲ φωνὰς κυνῶν.

Τὸ πρεσβύτερον κωλάριον ὕψωσε τὴν κεφαλὴν του, ἐτέντωσε τὰ αὐτιά του και εἶπε, « Ἐκεῖ κέρα εἶναι λαγωνικά! » και ἀμέσως ἤρχισε νὰ τρέγῃ ἀκολουθοῦμενον ἀπὸ ἡμᾶς τὰ ἄλλα, πρὸς τὸ ἄνω μέρος τοῦ ἀγροῦ, ἀφ' ὅπου ἠμπορούσαμεν νὰ βλέπωμεν ἀνωθι τῆς φράκτης εἰς ἱκανὴ ἀπόστασιν. Ἡ μήτηρ μου και ἄλλοι τινὲς ἵπποι τῆς καθάλλας ἐστίκοντο προσέτι πλησίον και ἐφαινοντο ὅτι ἐγνώριζον τί νῆθινεν.

— Ἐπέτυχον ἓνα λαγῶν, εἶπεν ἡ μήτηρ μου, ἐάν δὲ ἔλθουν πρὸς τὰ ἐδῶ, θὰ ἴδωμεν τὸ κυνήγι.

Μετ' ὀλίγον ὅλα τὰ λαγωνικά ἐτρέχον μὲ με-

γάλην ὀρμήν διὰ μέσου τοῦ ἀγροῦ, ὅστις ἐγχετόνευε μὲ τὸν ἰδικόν μας και ἦτο ἐσπαρμένος σιτάρι. Ποτὲ μου δὲν εἶχον ἀκούσει τὴσιν ταραχῆν, ὅσιν ἐκαμῶν τὰ σκυλιὰ ἐκεῖνα. Δὲν ἐγαύγιζον, οὔτε οὐρλίζοντο, οὔτε κἄν ἐγόγγυζον ἀλλὰ μὲ ὀλητων τὴν δύναμιν ἐξέπαμπον φωνὰς ὁμοίας μὲ τὸ γά! γά, α, α! γάου! γά, α, α, αου! —

Κατόπιν ἀπὸ τοὺς κύνες ἤρχοντο μερικοὶ ἀν-

Ἄχούρα — Μάδζας.

θρωποι επιπτοι, φέροντες άλλοι μὲν πράσινα ἐπανωφόρια, άλλοι δὲ κόκκινα, ὄλοι δὲ ἔτρεχον ὅσον ἠδύναντο ὁρομαίως. Ὁ γηραιὸς ἵππος ἐφύσα καὶ τοὺς παρετήρει μὲ πολλὴν περιέργειαν, ἡμεῖς δὲ τὰ πωλάρια ἐπεθυμοῦμεν νὰ τρέξωμεν μὲ αὐτούς, ἀλλὰ ταχέως ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ αἰφνιδίως ἐσταμάτησαν. Οἱ κύνες ἐπαυσαν γαυγίζοντας καὶ περιέτρεχον πανταχοῦ μὲ τὰς βίνας των πρὸς τὸ ἔδαφος ὁσφραϊνόμενοι.

— Ἐχασαν τὴν μυρωδιάν, εἶπεν ὁ γέρω ἵππος. Ἴσως δὲ ὁ λαγὼς νὰ τοὺς διαφύγη.

— Ποῖος λαγὼς; ἠρώτησα.

— Δὲν εἰξέυρω, εἶπεν ὁ γέρω ἵππος, ποῖος λαγὼς* πιθανὸν νὰ ἦναι εἰς ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας, ὅστις ἐξῆλθε τῶν ἀγρῶν μας. Οἷοςδὴποτε λαγὼς καὶ ἂν εἶναι, εἶναι κατὰλληλος—διὰ τοὺς ἵππεῖς καὶ τοὺς κύνες νὰ τὸν κυνηγῶσιν. Δὲν εἶχε δὲ τελειώσει τὴν ὀμιλίαν του, καὶ ἰδοὺ ἵππεῖς καὶ κύνες ἐστράφησαν πρὸς τὸν ἰδικόν μας ἀγρόν, εἰς τὸ μέρος ὅπου αἱ ὑψηλαὶ ὄχθαι ἐπεκρέμαντο τοῦ χειμάρρου.

— Τώρα θὰ ἰδῶμεν τὸν λαγὼν, εἶπεν ἡ μήτηρ μου, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰς λαγὼς ἐντρομος ἐκ τοῦ φόβου τῶν κυνηγῶν καὶ τῶν σκύλων, ὤρμησε πρὸς τὸ ὑποστατικόν μας, διωκόμενος ἀπὸ τοὺς κύνες, οἱ ὅποιοι διεπέρασαν τὸν χειμάρρον, ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ τῶν ἵππεῶν τρεχόντων ὀλοταχῶς, ἐξ ἧ ὀκτῶ τῶν ἐποίων ἐπήδησαν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ χειμάρρου καὶ ἔτρεχον κατὰ πόδας τῶν λαγωνικῶν. Ὁ τάλαιπωρος λαγὼς ἐφθασε μέχρι τῆς φράκτης καὶ θὰ ἐξέφυγε τῶν λαγωνικῶν, ἀλλὰ δυστυχῶς δι' αὐτὸν εὗρεν αὐτὴν τόσο πυκνήν, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ διέλθῃ δι' αὐτῆς καὶ οὕτω τὸν κατέφθασαν οἱ κύνες, ἠκούσαμεν μόνον ὀξεῖαν φωνὴν καὶ τὸ πᾶν ἐτελείωσεν—ὁ λαγὼς ἐφρονεῖθη, θὰ κατεβροχθίζετο δὲ ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἂν μὴ εἰς τῶν ἵππεῶν δὲν ἀπεδίωκεν αὐτούς διὰ τοῦ μαστιγίου του. Ὁ ἵππεὺς οὗτος ἔλαβε τότε τὸν λαγὼν ἐκ τοῦ ποδός καὶ τὸν ἐπέδειξεν εἰς τοὺς συντρόφους του, συντετριμμένον καὶ αἰμοσταγοῦντα, αὐτοὶ δὲ ἐφαίνοντο λίαν εὐχαριστημένοι!

Ὡς πρὸς ἐμὲ τόσο ἐξεπλάγην ἐκ τῆς θεᾶς ὄλων τούτων, ὥστε δὲν παρετήρησα τί συνέβαιεν εἰς τὸν χειμάρρον· ἀλλ' ὅταν ἐστρεψα τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὰ ἐκεῖ, λυπηρὰ σκηνὴ παρουσιάσθη ἐνώπιόν μου. Δύο λαμπροὶ ἵπποι κατέκειντο, ὁ εἰς ἀγωνιζόμενος ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ὁ δὲ ἄλλος στενάζων ἐπὶ τῆς χλόης. Ἐκ τῶν ἵππεῶν ὁ εἰς ἐξήρχετο ἐκ τοῦ ὕδατος, κεκαλυμμένος ἀπὸ λάσπην, ὁ δὲ ἄλλος ἔκειτο ἀκίνητος.

— Ἐσπασε τὸν λαμὸν του, εἶπεν ἡ μήτηρ μου,

— Καλὰ τὰ ἐπαθεν, εἶπεν ἐν ἀπὸ τὰ πωλάρια.

Τὸ αὐτὸ ἠσθάνθη καὶ ἐγώ, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου, δὲν συνεμερίσθη τῶν αἰσθημάτων μας, εἰπούσα, «Ὅχι, δὲν πρέπει νὰ ὀμιλήτε οὕτω πῶς. Ἄλλ' ἂν καὶ ἐγήρασα, καὶ εἶδα καὶ ἤκουσα πολλά, δὲν ἠδυνήθη ὄμως μέχρι τοῦδε νὰ ἐννοήσω διατί οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦν τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Συχνὰ τὴν παθαίνουν αὐτοὶ, συχνότερα δὲ βλάπτουν καλοὺς ἵππους καὶ καταστρέφουν καλλιεργημένους ἀγρούς, καὶ ὅλα ταῦτα διὰ ἓνα λαγῶν, ἢ μίαν ἀλώπεκα, ἢ ἐν ζαρκαδίον, τὰ ὅποια ἠμποροῦσαν νὰ ἔχουν εὐκόλως δι' ἄλλου τρόπου. Ἄλλ' ἡμεῖς εἴμεθα ἄλογα καὶ δὲν γνωρίζομεν!» (ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

— **Φυμοσοφία ἵππου.** Ταχυδρόμος τις εἶχε δύο ἵππους, ἀπὸ πολλοῦ δὲ χρόνου οἱ ἵπποι συνέδεσαν στενὴν πρὸς ἀλλήλους φιλίαν. Μίαν νύκτα ὁ σταῦλος τοῦ ἐν λόγῳ ταχυδρόμου ἠνοίχθη καὶ ὁ εἰς τῶν δύο ἵππων ἐκλάπη. Οἱ μουσικοὶ ἀστυνόμοι, ἐπέστησαν ἀμέσως εἰς κίνησιν, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνακαλύψουν. Ἄλλ' ὁ ἰδιοκτήτης δὲν ἀνηλίπισθη.

Μίαν ἡμέραν ἔξευξε τὸν ἀπομεινῶντα ἵππον καὶ ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ ἓνα σταῦλον, εἰς τὸν ὅποιον ἐπωλοῦντο ἵπποι διὰ δημοπρασίας. Ἐνῷ δὲ ἐπορεύετο ἐκεῖ, εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκεῖνου, ὁ ἵππος ἤρχισεν νὰ γίνεταί ἀνήσυχος καὶ τέλος ἐξέπεμφεν ἰσχυρὸν χραϊμετισμόν, εἰς τὸν ὅποιον ἕτερος χραϊμετισμὸς ἀνταπεκρίθη ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ σταύλου.

«Ὁ ἵππος μου πρέπει νὰ ἦναι εἰς τὸν σταῦλον ἐκεῖνον, εἶπεν ὁ ταχυδρόμος, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν σταῦλον ἐκεῖνον παρετήρησε πρὸς χαρὰν τοὺς κλαπέντα ἵππον δεδεμένον ἐκεῖ πρὸς πώλησιν! Ἐννοεῖται βεῖ ὁ ἄνθρωπος, ὅστις μετέφερεν αὐτὸν ἐκεῖ πρὸς πώλησιν δὲν παρουσιάσθη, ὁ δὲ ταχυδρόμος ἐπανέκτισε τὸν ἵππον του. Τὸ περίεργον ἦτο, βεῖ ὅταν οἱ δύο φίλοι εὐρέθησαν πλησίον ἀλλήλων, ἤρχισαν νὰ ἐπιδεικνύουν τὴν χαρὰν των διὰ ποικίλων κινήσεων τῆς κεφαλῆς.

— **Διὰ τοῦς πάσχοντας ἐκ πυρετοῦ.** Ἀντιπάγου, ἃς βρέχεται ἐν κομμάτιον πανίου ὅσον μιᾶς παλάμης, διπλοῦν, καὶ ἀφοῦ κινήθῃ εἰς τὸν ἀέρα ὀλίγον, ἃς ἐπιτίθεται εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ἀρρώστου, πρὶν δὲ ἔσταθῃ αὐτὸ, ἃς εἶναι ἕτοιμον ἄλλο ἕμοιον τεμάχιον πανίου, καὶ ἃς βάλλεται εἰς τὴν θέσιν τοῦ πρώτου, ἀφοῦ ἐπίσης κινήθῃ ὀλίγον εἰς τὸν ἀέρα, ἐὰν ἡ ἀλλαγὴ αὐτῆ των πανίων ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ ἢ μισίαν ὥραν, ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνεται μεγάλην ἀνακουφίσιν.

— **Ἡ μᾶλλον κατωκημένη γαστρονία εἰς σιανδήποτε** πόλιν εἰς τὸν κόσμον εἶναι μία εἰς τὴν πόλιν τῆς νέας Υόρκης, ἣτις κατοικεῖται ἀπὸ 2,985 ἀτόμων—τόσον πυκνὰ δὲ εἶναι κατωκημένη, ὥστε ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ κατοικηθῇ ἐν τετραγωνικόν μίλιον κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν τῶν ἀτόμων πρὸς τὸν τόπον, θὰ ἠδύνατο νὰ χωρέσῃ περὶ 1,000,000 ψυχῶν! Φαντάσθητε ἂν δύναται χοῖροι νὰ συνοικήσωσιν εἰς τόσον μικρὸν τόπον, καὶ ὅμως εἰς τὴν μητρόπολιν τοῦ Νέου Κόσμου, ἀνθρώπινα ὄντα συναγελάζονται ὡς χοῖροι!

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Πῶς παρεσκευάζεται τὸ ὕδωρ τοῦ διαζυγίου;
2. Ποῖος βασιλεὺς ἀπεφυλακίσθη μετὰ 40 ἐτῶν φυλακῆν;
3. Ποσάκις ἀλλάζοντο οἱ ἄρτιοι τῆς προθέσεως;

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ, ΓΡΙΦΟΙ, ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΑΣ ΚΑΙ ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΑΥΤΩΝ.

**Εμμετρος ἀπλή ἀκροστοιχίς.*

- 1— Τὸ σύνολόν μου ἐκ τεσσάρων λέξεων ἀποτελεῖται.
 Ἡ πρώτη εἶναι πῶς τις καὶ ἐν Ἑλλάδι κεῖται.
 Ἡ δὲ δευτέρα τ' ὄνομα κράτους τινός Εὐρώπης.
 Ἡ τρίτη εἶναι πράγμα τι γνωστὸν ἐν τοῖς ἀνθρώποις.
 Ἡ δὲ τετάρτη τ' ὄνομα ἐνὸς τῶν πλανητῶν,
 Ὅστις συγχρότατα σκορπᾷ τὰ σπένει τῶν νυκτῶν.

Ἐν Περσῶν, Δ. Π. Ἀσιμᾶκης.

Ἀπλή Ἀκροστοιχίς.

- 2— Συνίσταται ἐξ 6 λέξεων, τούτων ἡ μὲν πρώτη εἶναι τὸ ὄνομα ἐνὸς τῶν βασιλέων τῶν ἀρχαίων Περσῶν, ἡ δευτέρα ὄρος τινὸς τῆς Ἑλλάδος, ἡ τρίτη τὸ ὄνομα ἐνὸς κυνικοῦ Φιλοσόφου, ἡ τετάρτη τὸ ὄνομα τῆς γυναίκος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἡ πέμπτη τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν Μουσῶν, καὶ ἡ ἕκτη τὸ ὄνομα βασιλέως τινός τῶν Βαβυλωνίων.
 Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν λέξεων τούτων λαμβανόμενα ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἐνὸς Εὐκατρίδου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς.

Ἐν Κορίνθῳ, Κ. Η. Τουμπανάκης.

Πρόβλημα πρῶτον.

- 3— Πλούσιός τις κύριος ἔστειλεν ἓνα τῶν ὑπαλλήλων του εἰς τὴν ἀγοράν, δώσας εἰς αὐτὸν δραχμὰς ἑκατὸν ἑβδομήκοντα πέντε, ὅπως ἀγοράσῃ δι' αὐτῶν, ἑκατὸν ἑβδομήκοντα πέντε κομμάτια ἐκ τῶν ἑξῆς εἰδῶν, ἧτοι Ἰνδιάνους, ὄρνιθας, πέκονας, καρπόζια, καὶ πορτοκάλια, ἡ δὲ τιμὴ τῶν μὲν πρώτων ἦτο δραχμὰς πέντε, τῶν δευτέρων δραχ. δύο, τῶν δὲ τρίτων λεπτῶν πενήτηκοντα, τῶν τετάρτων λεπτῶν τριάκοντα, καὶ τῶν πέμπτων λεπτῶν δέκα. Πόσα ἐξ ἑκάστου εἶδους ἐν τῶν ἀνωτέρω ἠγόρασεν;

Ἐκ Σαλαμῖνος, Γ. Η. Α.

Πρόβλημα δεύτερον.

- 4— Κύριός τις ἔδωκεν εἰς τὸν ὑπρέτην του δραχμὰς εἰκοσιπέντε διὰ νὰ φωνίσῃ κρέας, βούτυρον, καφέ, ζά.

χαρὶ, αὐγά, καὶ λεμόνια, ἡ τιμὴ τῆς ὀκτῆς τοῦ κρέατος ἦτο πρὸς δραχμὰς δύο, τοῦ βουτύρου τέσσαρας, τοῖ καφέ ἐπίσης τέσσαρας, τῆς ζαχαρώσεως δύο, καὶ ἐκάστου τοῦ αὐτοῦ λεπτῶν δέκα, καὶ ἐκάστου λεμονίου πρὸς λεπτὰ τρία. Τώρα, πόσα ἐξ ἑκάστου εἶδους ἠγόρασεν;

Ἐν Λαμίας, Γ. Ασπιτιάς.

Τετραγώνου.

- 5— Ἐν τῷ παρόντι τετραγώνῳ Πλοῦ — εα — ἀ
 κείνται ἀτάκτως αἱ συλλαβαὶ ἢ — τος — τος
 ἐνὸς γνωσμοῦ, τοῦ ὁποῦο θά — δὲ — θνη
 τὴν λύσιν προσδοκᾷ ὁ ποιήσας. να — τος — θ

Ἐν Πάτρας, Πολύβιος Ν. Κορύλλος.

Λύσεις τῶν Αἰνιγμάτων

τῶν ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1892

- 1— Φυλακὴ—Γλακὴ 6— Α—χιλλέως
 2— Ἀστὴρ—Ἀσὴρ—Ἀήρ Λ—έων
 4— Ὀρολόγιον Ε—υρικήος
 3— Ἄρτεμις—Ἴον Ε—άνθιπος
 Α—σπίς
 5— Ε — υρ — Ε Ν—εωσι
 Κ — ονια — Κ Δ—αβὶδ
 Τ — εἶ — Τ Ρ—ιον
 Q — ραιζ — ω Α—γγλία
 Ρ — ητω — ρ

7— Η Χεῖλη — Χεῖλη

Αὐταί

Φωτεινὴ Π. Ροζάκου 2.4.5-6.7. Ἰωάν. Σ. Καμπιώτης 2.6. Γεώρ. Η-Μεταλλινὸς 225B 77. Γεώργιος Ἰω. Μπλέτας 2.4.5.6.7. Μαρίκα Ν. Μελισσινοῦ 2.4.5.7. Αἰκατ. Γ. Δύογερνοῦ 2.4.7. Δημήτριος Δ. Καλογιάννης 2.4.5.6.7. Δ. Ι. Ἀσιμᾶκης 6.7. Ἡρακλειώτης 2.4.5.6.7 Κ.Σ. Κουβαρᾶς 1.2.6 7. Γεωργία Ι. Βλαβανοῦ 2.4.7. Καλλιόπη Δ. Δημητρακοπούλου 2.4.5.7. Σωτήριος Χ. Θεοδόσης 2. 4.5.6.7. Μαριγώ Γ. Ναυακλιώτου 2.4.5 7. Εὐαγγελιοῦλα Ν. Πετράκη 2. 7.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Κήρυγμα Εὐαγγελίου ἐν Ἀθήναις κατὰ Κυριακὴν ἀπὸ 10—11 π. μ. καὶ ἀπὸ 5—6 μ. μ. ἐν τῇ κατὰ τὴν Πύλῃν τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ τοὺς τόλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς Ἑλληνικῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας.

— Ἐν τῇ Ἀποθήκῃ τῶν Ἁγίων Γραφῶν ὑπάρχουσι σῶματα τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς, ὀλόκληροι σειραὶ Ἐφημ. Παίδων καὶ αἱ τρεῖς σειραὶ τῶν Παιδικῶν Διηγημάτων.

— Προσέτι λόγοι διὰ ἱεροκήρυκας καὶ ἄλλα θρησκευτικὰ καὶ ἠθικὰ φυλλάδια καὶ διβλία.

— Καὶ πάλιν συνιστῶμεν εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν συνδρομητῶν τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων τὸ Ἐγκυκλιόπαιδικὸν λεξικὸν τῶν κ.κ. Μπάρτ καὶ Χίρστ ὡς λίαν ἀναγκαῖον διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν.

— Τὸ Σπύλαιον τῶν ἀρστῶν διηγήματα τερπνότερον καὶ διδακτικώτατον διὰ οἰκογενείας με εἰκόνας τὴν μόνον μίαν δραχμὴν συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ταχυδρομικῶν.